

РЕШЕНИЕ

№ 520

гр. Ямбол, 31.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ЯМБОЛ, XVI СЪСТАВ, в публично заседание на
пети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Георги Ст. Георгиев

при участието на секретаря Е.Г.А.В.
като разгледа докладваното от Георги Ст. Георгиев Гражданско дело №
20222330103306 по описа за 2022 година

Производството е образувано по искова молба, предявена от «Вива Кредит» ООД против С. Д. П., с която се моли съдът да постанови решение, с което ответницата бъде осъдена да заплати на ищеца сумата от 2468,36 лв. – главница, сумата от 305,87 лв. – договорна лихва за периода от 09.12.2021 г. до 08.10.2022 г., сумата от 513,64 лв. – такса ангажимент за фиксиран лихвен процент, сумата от 121,36 лв. неустойка, сумата от 121,36 лв. неустойка, сумата от 488,40 лв. неустойка, сумата от 135 лв. такси, сумата от 64,19 лв. законна лихва за забава за периода 09.12.2021 г.- 08.10.2022 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на исковата молба – 13.12.2022 г. до окончателното изплащане.

Ищецът твърди, че с ответницата имат сключен писмен договор за кредит под формата на кредитна линия до размера на одобрения кредитен лимит от 08.10.2021 г., по силата на който кредитора е предоставила на ответницата-кредитополучател кредит в размер на 2500 лв.

С подписването на договора ответника се задължил да заплаща текущото си задължение до 30 дни от усвояването на главницата, като при еднократно усвояване същите течели от датата на усвояване на целия кредитен лимит, а при частично усвояване, 30 дни течели от датата на първото частично усвояване. Преди сключването на договора на ответника бил представен СЕФ, като същия заявил и декларирал, че е избрал да се ползва от допълнителен пакет услуги. Към момента на подаване на И.М. срока на договора бил изтекъл, като задълженията по същите били просрочени, като сумите били изискуеми. Ответника не бил извършил плащания след 01.12.2021 г. и сумите за главница били изискуеми. Също така дължал и договорна лихва за посочения период, такса ангажимент, три вида неустойки, начислени такси.

Ето защо, ищецът претендира ответницата да бъде осъдена да му заплати посочените суми и изплащане на направените разноски за настоящата инстанция.

В законоустановения срок по чл.131 ГПК не е постъпил писмен отговор от

ответника.

В съдебно заседание ищецът не изпраща представител. С депозирано писмено становище заявява, че поддържа исковете и моли за уважаването им и прави искане за постановяване на неprisъствено решение.

В с.з. ответника не се явява и представлява.

След преценка на събраните по делото доказателства, съдът приема за установено следното от **фактическа страна**:

По делото е представен Договор за кредит "****", от който се установява, че на 08.10.2021 г., между "Вива кредит" ООД, като кредитодател и ответника С. Д. П., като кредитопучател, е сключен договор, по силата на който ищцовото дружество се е задължило да предаде в собственост на ответника сумата в размер на 2500,00 лв., със срок на кредита – 12 месеца, при фиксиран годишен лихвен процент (ГЛП) - 15, 00 % и годишен процент на разходите (ГПР) - 49, 32 %, а кредитополучателя С. Д. П. е поела задължение да върне предоставената ѝ в заем сума при договорените условия. Предоставеният кредит е потребителски кредит под формата на кредитна линия, с възможност за еднократно или многократно усвояване на главница, до размера на одобрения кредитен лимит.

Представена е още справка, погасителен план по договора за паричен заем № *** г. на С. Д. П. с правно основание чл.366 ГПК, както и копие на платежно нареждане от 08.10.2021 г., от което се установява, че по сметка на „Банка ДСК“ ЕАД с получател ответника е преведена сумата от 2500 лв., с основание посочения по-горе договор за заем. Представено е още приложение № 1 от Тарифа за допълнителни пакет услуги- ВИП обслужване по продукт "****" и такси за действия по ограничаване на негативните последици при просрочие .

От заключението на вещото лице-икономист,счетоводител,извършило назначената по делото съдебно-счетоводна експертиза,е установено,че предоставения кредитен лимит по договор за кредит"****" № *** г.е в размер на 2500 лв., която е усвоена еднократно на 08.10.2021 г., чрез банков кредит по сметка в „Банка ДСК“ ЕАД с титуляр С. Д. П. и наредител „Вива Кредит“ ООД. За периода 05.11.2021 г. – 10.12.2021 г. по договора за кредит е внесена сумата в размер на общо 357,96 лв., с които са погасени вноски № 1 и № 2-изцяло, както и част от вноската № 3 от погасителния план, описани в таблица № 1 на експертизата. Последната вноска е извършена на 10.12.2021 г., след което плащанията са преустановени и след като е взет предвид извършените плащания, размерът на непогасените задължения по посочения договор за кредит възлизат на общо 4218, 18 лв., описани в таблица № 1. Размерът на лихвата за забава, за периода от датата, следващ падежа на всяко текущо задължение, до датата на изтичане срока на договора- 08.10.2022 г. е в размер на 65, 72 лв., а размерът на лихвата за забава , за периода от датата, следващ падежа на всяко текущо задължение, до датата на исквата молба 13.12.2022 г. е в размер на 141, 20 лв.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните **правни изводи**:

За да бъдат уважени предявените искове по чл. 240, ал.1 и ал.2 ЗЗД, вр. чл.99 ЗЗД и чл. 86 ЗЗД, ищецът следва да установи, при условията на пълно и главно доказване, наличието на посоченото облигационно правоотношение - сключен чрез средствата за комуникация от разстояние Договор за кредит „ ****“ № *** г., съобразно изискванията на Закона за предоставяне на финансови услуги от разстояние - ЗПФУР (негова е доказателствената тежест да установи, че е предоставил информация на потребителя, съгласно чл.8 ЗПФУР , както и че е получил съгласието на потребителя за сключване на договора), предаването на уговорената сума на ответника, уговорения падеж на договора, настъпването на изискуемостта на претенциите, както и да установи вземанията си по размер.

При установяването на фактическия състав на вземанията ответника следва да

докаже, че задълженията са погасени.

Съгласно чл.6 ЗПФУР договор за предоставяне на финансови услуги от разстояние е всеки договор, сключен между доставчик и потребител като част от система за предоставяне на финансови услуги от разстояние, организирана от доставчика, при която от отправянето на предложението до сключването на договора страните използват изключително средства за комуникация от разстояние - едно или повече, т.е. не е необходимо едновременното им физическо присъствие (арг. чл.6, вр. § 1, т.2 ДР на ЗПФУР) - напр. електронни формуляри в интернет, разговори по телефон, кореспонденция по имейл и др. Съгласно чл.18, ал.1, т.1 и ал.2 ЗПФУР, доставчикът е длъжен да докаже, че е изпълнил задълженията си за предоставяне на информация на потребителя, като за доказване предоставянето на преддоговорна информация, както и на изявления, отправени съгласно ЗПФУР, се прилага чл.293 ТЗ, а за електронните изявления – Законът за електронния документ и електронен подпис (с ДВ бр. 85/24.10.2017 г. е променено заглавието му на Закон за електронния документ и електронните удостоверителни услуги). Нормата на чл.18, ал.5 ЗПФУР предвижда, че за договора за предоставяне на финансови услуги от разстояние се прилагат и чл.143-148 Закона за защита на потребителите.

В настоящия случай кореспонденцията между кредитодателя и кредитополучателя е била изцяло електронна, което не се оспорва от ответника. Електронното изявление е словесно изявление, представено в цифрова форма чрез общоприет стандарт за преобразуване, разчитане и представяне на информацията, като негов автор е физическото лице, което в изявлението се сочи като негов извършител, а титуляр - лицето, от името на което е извършено електронното изявление – чл.2, ал.1, вр. чл.4 Закона за електронния документ и електронните удостоверителни услуги (ЗЕДЕУУ). Съгласно разпоредбата на чл.3, ал.1 ЗЕДЕУУ, вр. чл.3, т.35 Регламент (ЕС) № 910/2014 г. на Европейския парламент и на Съвета от 23.07.2014 г. "електронен документ" означава всяко съдържание, съхранявано в електронна форма, включително в текстови запис, а съгласно чл.3, ал.2 ЗЕДЕУУ писмената форма се смята за спазена, ако е съставен електронен документ, съдържащ електронно изявление. За "електронен подпис" по смисъла на чл.13, ал.1 ЗЕДЕУУ, във вр. чл.3, т.10 от Регламент (ЕС) № 910/2014 г., се считат данни в електронна форма, които се добавят към други данни в електронна форма или са логически свързани с тях, и които титулярът на електронния подпис използва, за да се подписва. Според нормата на чл.13, ал.4 ЗЕДЕУУ, правната сила на електронния подпис и на усъвършенствания електронен подпис е равностойна на тази на саморъчния подпис, когато това е уговорено между страните.

В настоящия случай от приетите по делото писмени доказателства, а именно посочения договор за кредит и декларация по чл.42, ал.2, т.2 ЗМИП се установява, че страните са сключили договора след одобрение на ответника за оказване на финансова услуга - предоставяне на заем, който е изпратен на посочената от него електронна поща електронен формат на договор за кредит от разстояние, преддоговорна информация и общите условия, както и код за потвърждение. Кореспонденцията между кредитодателя и кредитополучателя е била проведена по описания от ищеца начин, посредством www.***.bg. Ответника е потвърдил сключването на договора, като отворил изпратения от заемодателя линк за потвърждение www.***.bg, въвел кода от изпратеното му по телефона съобщение и натиснал бутона "Потвърди". Следователно чрез активиране на въпросния линк се счита, че потребителят е потвърдил съгласието си за сключване на договора. В раздел IV. Процедура за сключване на договор от разстояние в т.2.4 изрично е записано, че след като кандидатът направи потвърждение на посочения линк, договорът за предоставяне на потребителски кредит от разстояние между потребителя и "Вива Кредит" ООД се счита сключен. Сумата е изплатена на ответника с платежно нареждане от 08.10.2021 г. по сметка в „Банка ДСК“ ЕАД, с основание по договор за заем № *** и наредител „Вива Кредит“ ООД, за които обстоятелства са представени доказателства, неоспорени от ответника.

Предвид гореизложеното настоящия съдебен състав намира, че по силата на Договора за кредит **** № *** г., сключен чрез средствата за комуникация от разстояние, между страните по делото е възникнало валидно облигационно правоотношение, по което кредитодателят е предоставил надлежно преддоговорна информация и е изпълнил основното си облигаторно задължение реално да предостави на ответника заемната парична сума от 2500,00 лв., за срок от 12 месеца, при договорен фиксиран годишен лихвен процент 15 % и годишен процент на разходите в размер на 49,32 %.

В процесния случай от ССЕ, неоспорена от страните се установява, че по процесния договор от ответника има извършвани плащания в размер на общо 357,96 лв., като с тази сума е погасена част от главницата в размер на 31,64 лв., договорна лихва в размер на 64,14 лв., такса „ангажимент“ в размер на 107,99 лв., неустойка по чл.15, ал.4, 5 и 6 в размер на 24,43 лв., неустойка по чл.15, ал.4, 5 и 6 в размер на 24,43 лв., неустойка по чл.15, ал.1, 2 и 3 в размер на 97,83 лв., начислени такси по чл.20, ал.4, съгласно Тарифа за допълнителен пакет услуги, доброволно избрани от кредитополучателя в размер на 7,50 лв., изчислени от вещото лице, съгласно неговата компетентност.

Тук е мястото да се посочи, че с оглед препращането към чл.293 ТЗ, относно доказване предоставянето на преддоговорна информация и за изявления, отправени съгласно ЗПФУР, ответника не може да се позовава на липса на съгласие за сключване на договора, ако от поведението му може да се заключи, че не е оспорвал действителността му – арг. чл.293, ал.1 ТЗ. Съдът счита, че в настоящия случай от поведението на ответника може да се направи извод, че същия не е оспорил действителността на процесния договор за кредит, след като заемната сума е била отпусната, усвоена от него и извършените частични плащания. Настоящия съдебен състав счита, че договора за кредит „****“ № *** г. не е нищожен поради противоречие с добрите нрави (чл.26, ал.1, пр.3 ЗЗД) и поради това, че е сключен поради неспазвани на нормите по чл. 11, т.9 и т.10 ЗПК, вр. с чл.22 ЗПК, с произтичащите от това последици по чл.23 ЗПК, като потребителя дължи връщане само на чистата стойност на паричния заем, но не дължи лихви и други разходи по заема. В настоящия случай в посочения договор ясно е посочено, съгласно изискванията на закона, годишния процент на разходите по кредита и общата сума, дължима от потребителя, към момента на неговото сключване. В случая е договорена фиксирана лихва, като ГПР съответства на разпоредбата на чл.19, ал.4 ЗПК, която ограничава размера на ГПР до петкратния размер на законната лихва по просрочени задължения в лева, определена с постановление на МС на РБ. В случая ГПР, свързан с параметрите по договора за потребителски кредит, не надвишава този размер, тъй като е под 50% (законната лихва е определена от МС и включва основния лихвен процент плюс 10 пункта).

Не така стои обаче въпроса за такса ангажимент за фиксиран лихвен процент, която според настоящия съдебен състав има самостоятелен характер. Тази такса се преценя от съда за недействителна, като нейната недействителност обаче не засяга действителността на договора за кредит. В тази насока следва да се отбележи, че ищцовото дружество е можело в договора да уговори и по висок фиксиран лихвен процент, а не такса ангажимент за фиксиран лихвен процент, а именно 0,05 % на ден върху усвоената и непогасена главница. В тази насока настоящия съдебен състав приема, че условията на договора в частта за „такса ангажимент за фиксиран лихвен процент“ не е ясна и разбираема, като същата е неправопавна.

Съгласно чл.143 ЗЗП, неправопавна клауза в договор, сключен с потребител, е всяка уговорка в негова вреда, която не отговаря на изискванията за добросъвестност и води до значително неравновесие между правата и задълженията на търговеца и потребителя. Клаузата в договора за „такса ангажимент за фиксиран лихвен процент“ се приема от съда за неправопавна по отношение на заемателя, тъй като води до значително неравновесие между правата и задълженията на търговеца и потребителя-заемател и не отговаря на

изискванията за добросъвестност. Клаузата не е уговорена индивидуално и кредитополучателя не е имал възможност да влияе върху нея, тъй като договорът от разстояние е бил изготвен предварително.

Съгласно чл.146, ал.1 ЗЗП неравноправните клаузи в договорите са нищожни, освен ако са уговорени индивидуално. Съгласно чл.146, ал.2 от ЗЗП, не са индивидуално уговорени клаузите, които са били изготвени предварително и поради това потребителят не е имал възможност да влияе върху съдържанието им. В чл.146, ал.4 от ЗЗП е казано, че когато търговецът твърди, че определено условие от договора е индивидуално уговорено, тежестта на доказване пада върху него. В случая няма доказателства, които да установят, че клаузите по договора за такса ангажимент за фиксиран лихвен процент гаранция са индивидуално уговорени.

Претенцията си за заплащане на неустойки ищецът основава на постигната договореност в процесния договор за кредит „****“ № *** г.

Установява се, че в чл. 15, ал.1 е включена клауза, по силата на която кредитополучателя се задължил до 5 дни от подписването на договора, да предостави съгласие за директен дебит по банкова си сметка за целия срок на договора, като при непредставянето на такова съгласие се начислявала в края на всеки тридесетдневен период от усвояването на главницата неустойка в размер на 2% от усвоената, но непогасена главница, като начислената неустойка се дължала ведно с текущото месечно задължение в края на този тридесетдневен период, като в ал.2 и 3 са посочени допълнителни условия във вр. с ал.1 ; че в чл.15, ал.4 е включена клауза, по силата на която кредитополучателя се задължил, че в срок до 5 дни от подписването на договора, както и 2 дни преди изтичане на всеки следващ тридесет дневен период за заплащане на текущо задължение да представи удостоверение за липса на задължения по чл.87 ДОПК, както и удостоверение за настоящ адрес, като непредставеното на което и да е от двете удостоверения или ако било налице наличието на задължение към държавни и общински органи, се начислявала неустойка в размер на 0,5 % от общия размер на усвоената и непогасена главница, която била част от текущото задължение и се дължала в края на всеки 30 дн. период, като в ал.5 и ал.6 са посочени допълнителни условия във вр. с ал.4.

Съдът намира, че в настоящия казус не са налице условията за присъждане на претендираните неустойки. Съгласно чл.92 от ЗЗД, неустойката обезпечава изпълнението на задължението и служи като обезщетение за вредите от неизпълнението, без да е нужно те да се доказват. По делото не е спорно, че ответникът не е изпълнил поетите с договора задължение относно посочените в ал.1 и ал.4 на чл.15 обезпечения. Действително, принципът на договорната свобода/ чл.9 от ЗЗД / е основополагащ, но тази свобода на договаряне във всички случаи е ограничена от повелителните правни норми, вкл. от т.нар.добри нрави. Съдът е задължен служебно да провери съответствието на неустоечната клауза с добрите нрави, разглеждани като неписани морални норми, израз на принципите за справедливост и добросъвестност в гражданските и търговските правоотношения. В конкретния случай съдът приема, че по начина, по който са уговорени неустойките, същите излизат извън присъщите им функции – обезпечителна, обезщетителна и санкционна, в каквато връзка са указанията, дадени с ТР №1/15.06.2010 г. по т.д.№1/2009 г. ОСГТК на ВКС. Преценявана към момента на сключване на договора, неустойките са изпълнявали единствено обезпечителни функции, тъй като имат за цел да стимулира точното изпълнение на поетото задължение до предоставяне на обезпечение. Тук е мястото да се отбележи, че при договора за потребителски кредит вредите за кредитора са свързани със забавата при възстановяване на предоставените от него средства в заем, заплащането на възнаграждение за ползването на заемната сума и направените разходи по събиране. Уговорените с договора неустойки в случая не обезпечават възстановяването на вредите, т.е. те нямат обезщетителен характер. От неизпълнението на поетите от ответника задължения за предоставяне на

обезпечения не е настъпила вреда, която да подлежи на обезвреда чрез включване на клауза за договорни неустойки. Съдът намира, че в случай на заплащането на претендираните от ищеца неустойки ще бъдат налице обективна неравностойност на насрещните задължения, а това от своя страна поражда условия за неоснователно обогатяване на ищеца. Договорените в чл.15 от договора неустойки са в отклонение на основния принцип за добросъвестност и справедливост в търговските отношения и като накърняваща добрите нрави се явява нищожна по смисъла на чл.26, ал.1, предл.3 от ЗЗД.

Наред с горното, съдът счита, че неустоечните клаузи на чл.15 от Договора за паричен заем могат да бъдат квалифицирани и като неравноправни клаузи, с оглед наличието на предпоставките, визирани в чл.143, т.5 ЗЗП. Легалната дефиниция на понятието неравноправна клауза се съдържа в разпоредбата на чл.143 от ЗЗП. Според цитираната разпоредба, неравноправна клауза в договор, сключен с потребител, е всяка уговорка в негова вреда, която не отговаря на изискванията за добросъвестност и води до значително неравновесие между правата и задълженията на търговеца или доставчика и потребителя”, като в т. 5 е визирана хипотеза на задължаване на потребителя при неизпълнение на негови задължения да заплати необосновано високо обезщетение или неустойка. Съгласно чл.146, ал.1 от ЗЗП неравноправните клаузи в договора са нищожни, освен ако не са уговорени индивидуално, като в алинея 2 от посочената разпоредба е разписано, че не са индивидуално уговорени каузите, които са били изготвени предварително и поради това потребителят не е имал възможност да влияе върху съдържанието им особено в случаите на договор при общи условия. Тези нормативни разрешения са дадени и в Директива 93/13/ЕИО на Съвета/чл.3/, според която не се счита индивидуално договорена клауза, която е съставена предварително и потребителят не е имал възможност да влияе на нейното съдържание. Фактът, че някои аспекти от дадена клауза или някоя отделна клауза са индивидуално договорени, не изключва приложението на чл.3 от Директивата към останалата част на договора, ако общата преценка на договора сочи, че той е договор с общи условия.

Безспорно установено е в настоящия случай, че неустоечните клаузи са част от съдържанието на сключения между страните договора за кредит „****“ № *** г. Това обаче, не е достатъчно същите да бъдат квалифицирана като индивидуално уговорени, тъй като нормата на чл.146, ал.2 ЗЗП изрично прокламира, че не са индивидуално уговорени клаузите, които са били изготвени предварително и поради това потребителят не е имал възможност да влияе върху съдържанието им. Ето защо съдът приема, че в случая са нарушени изискванията на разпоредбите на чл.11, ал.1 и ал.2 ЗПФУР, според които информацията за договорните задължения, която се предоставя на потребителя преди сключването на договора, задължително съответства на задълженията по договора, които биха възникнали съгласно приложимия към договора закон за предоставяне на финансови услуги от разстояние, при условие че договорът бъде сключен. Като втората алинея на разпоредбата гласи, че информацията, която доставчикът предоставя на потребителя съгласно чл.8-10, трябва да бъде пълна, вярна, разбираема и да не въвежда потребителя в заблуждение. В настоящия казус, съдът приема, че тези условия не са изпълнени, като трите вида неустойки са неоснователни и следва да се отхвърлят.

С оглед на това, че по данни от делото и от назначената ССЕ се установява, че ответника е платил на ищеца сумата от 262, 18 лв. за такса ангажменти трита вида неустойки, то тази сума следва да се приспадне от начислените такси по чл.20, ал.4 от договора, законната лихва за забава и част от договорната лихва. С оглед на това съдът приема, че с посочената сума ответника изцяло е погасил лихвата за забава в претендирания размер от 64,19 лв., начислени такси в размер на 135, 00 лв. и част от договорната лихва в размер на 62, 99 лв., като иска за главница следва да се уважи за сумата от 2468, 36 лв. и иска за договорна лихва следва да се уважи за сумата от 242, 88 лв.

В полза на ищеца следва да се присъди и законната лихва върху главницата, считано

от датата на подаване на исковата молба в съда - 13.12.2022 г. до окончателното изплащане на вземането, тъй като същата се явява законна последица от уважаването на иска за главница и по делото е налице изрично искане на ищеца за присъждането ѝ.

С оглед изхода на спора и на основание чл.78, ал.1 ГПК на ищеца се дължат разноси съразмерно на уважената част от иска, като съгласно представения списък по чл.80 ГПК същите претендират такива в общ размер на 2 388, 73 лв., от които 168, 73 лв. заплатена държавна такса; 220, 00 лв. депозит за вещо лице; и 2000, 00 лв. заплатен адвокатски хонорар.

С оглед на това на ищеца се дължат разноси в размер на 1535,36 лв. съразмерно на уважената част от иска.

На ответника също се дължат разноси съгласно отхвърлената част от иска, но с оглед на това, че в настоящото производство не се представиха доказателства за направени такива, то на същия не следва да му се присъждат разноси. Мотивиран от горното, Ямболският районен съд

РЕШИ:

ОСЪЖДА С. Д. П., ЕГН ***** да заплати на „Вива Кредит “ ООД, със седалище и адрес на управление гр. София, ЕИК *** сумата от 2468, 36 лв. – незаплатена главница и сумата от 242, 88 лв. договорна лихва за периода от 07.02.2022 г.-08.10.2022 г. по договор за кредит „***“ № *** г., в едно със законната лихва от датата на исковата молба – 13.12.2022 год. до окончателното изплащане на задължението, **КАТО ОТХВЪРЛЯ** иска за такса ангажимент за фиксиран лихвен процент в размер на 513,64 лв., неустойка по чл.15, ал.4,5 и 6 за непредставяне на удостоверения за настоящ и постоянен адрес в размер на 121, 36 лв., неустойка по чл.15, ал.4, 5 и 6 за непредставяне на удостоверение за липса на задължения по ДОПК в размер на 121, 36 лв., неустойка по чл.15, ал.1,2 и 3 за непредставяне на съгласие за директен дебит в размер на 488,40 лв., начислени такси по чл.20, ал.4, съгласно тарифа за допълнителен пакет услуги, доброволно избрани от кредитополучателя в размер на 135, 00 лв., законна лихва за забава по чл.20, ал.3 за периода 09.12.2021 г. – 08.10.2022 г. в размер на 64, 19 лв. и част от договорната лихва в размер на 62, 99 лв. и за периода 09.12.2021 г.- 07.01.2022 г., като **НЕОСНОВАТЕЛЕН**.

ОСЪЖДА С. Д. П., ЕГН ***** , да заплати на „Вива Кредит “ ООД, със седалище и адрес на управление гр. София, ЕИК *** сумата от 1535,36 лв.– разноси за настоящата инстанция.

Решението подлежи на въззивно обжалване в двуседмичен срок от връчването му на страните пред Ямболския окръжен съд.

Съдия при Районен съд – Ямбол: _____